

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **A. K. JUDr. M. B., s.r.o.**, so sídlom v Ž., IČO: X., proti odporkyňi **Š. N.**, bývajúcej vo V., zastúpenej JUDr. L. P., advokátom Advokátskej kancelárie so sídlom v Ž., **o zaplatenie 1 148,44 eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 13 Ro 22/2009, o dovolaní odporkyne proti uzneseniu Okresného súdu Žilina z 20. mája 2009, č.k. 13 Ro 22/2009-22 a uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 31. júla 2009, sp. zn. 8 Co 236/2009, takto

r o z h o d o l :

Konanie o dovolaní odporkyne proti uzneseniu Okresného súdu Žilina z 20. mája 2009, č.k. 13 Ro 22/2009-22 **z a s t a v u j e**.

Dovolanie odporkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 31. júla 2009, sp. zn. 8 Co 236/2009 **o d m i e t a**.

Navrhovateľovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Žilina uznesením z 20. mája 2009, č.k. 13 Ro 22/2009-22 odmietol odpor podaný odporkyňou osobne na súde dňa 23. apríla 2009 proti platobnému rozkazu Okresného súdu Žilina zo dňa 25. marca 2009, č.k. 13 Ro 22/2009-14 ako odpor podaný oneskorene.

Krajský súd v Žiline na odvolanie odporkyne uznesením z 31. júla 2009, sp. zn. 8 Co 236/2009 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne v zmysle § 219 O.s.p. potvrdil. V celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi prvostupňového súdu. Dospel k záveru, že odporkyňa nepreukázala odoslanie odporu dňa

22. apríla 2009 faxovým podaním. Predovšetkým v čase jeho odoslania nebola zastúpená advokátom JUDr. L. P.. Plnomocenstvo na zastupovanie a teda aj na podanie odporu bolo odporkyňou dané menovanému až dňa 1. júna 2009. Okrem toho protokol odoslaných faxových podaní podľa odvolacieho súdu nepreukazuje, že práve „toto konkrétne sporné“ podanie bolo z faxu advokáta JUDr. L. P. poslané na Okresný súd Žilina. „Sporné“ podanie má 5 strán, kým tvrdený údaj z faxových podaní oboch strán svedčí o podaní v počte 2 strán. Aj z porovnania iných posielaných podaní vyplýva, že čas prenosu faxu nezodpovedá prenosu 5 strán; takýto prenos by bol časovo dlhší. Podstatný rozdiel pokiaľ ide o čas faxu odosielaného (15.48 hod.) a čas faxu prijatého (16.41 hod.) mohol podľa odvolacieho súdu spočívať v zlom manuálnom nastavení jednej alebo druhej strany, avšak táto skutočnosť vzhľadom na vyššie uvedené nebola pri posudzovaní rozhodujúca.

Proti týmto uzneseniam prvostupňového a odvolacieho súdu podala dovolanie odporkyňa, ktorá navrhla uznesenie odvolacieho súdu ako aj uznesenie súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnila ustanovením § 241 ods. 2 písm. c/ a § 237 písm. f/ O.s.p. Namietala, že prvostupňový ako aj odvolací súd skutkovo aj právne pochybili a nesprávnym právnym posúdením veci jej bola odňatá možnosť konať pred súdom. V dôvodoch dovolania rozoberala skutkový a právny stav veci.

Navrhovateľ považoval rozhodnutia prvostupňového a odvolacieho súdu za vecne a právne správne a navrhol dovolanie odporkyne ako nedôvodné zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), predovšetkým skúmal, či vôbec môže konať o mimoriadnom opravnom prostriedku odporkyne proti uzneseniu Okresného súdu Žilina z 20. mája 2009, č.k. 13 Ro 22/2009-22, ktoré v dovolaní výslovne tiež napáda. Dospel k záveru, že konanie o jej dovolaní treba v tejto časti zastaviť podľa § 104 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243c O.s.p.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. účastník konania môže dovolaním napadnúť iba právoplatné rozhodnutia *odvolacieho* súdu. Odvolacím súdom je krajský súd, ak rozhoduje o odvolaní proti rozhodnutiu okresného súdu (§ 10 ods. 1 O.s.p.) a Najvyšší súd Slovenskej republiky, ak rozhoduje o odvolaní proti rozhodnutiu krajského súdu ako súdu prvého stupňa (§ 10 ods. 2 O.s.p.). Rozhodnutie súdu prvého stupňa nie je spôsobilým predmetom

dovolania; nemožno ho týmto mimoriadnym opravným prostriedkom napádať, a to ani vtedy, ak by konanie okresného súdu malo procesné vady vymenované v ustanovení § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. [pravda, vyššie uvedené nevylučuje, aby dovolací súd zrušil aj rozsudok súdu prvého stupňa v prípade, ak má vady, pre ktoré zrušuje rozhodnutie odvolacieho súdu (§ 243b ods. 3 O.s.p.)].

Keďže dovolanie môže byť podané len proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, Občiansky súdny poriadok ani neupravuje funkčnú príslušnosť na prejednanie dovolania smerujúceho proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa. Nedostatok funkčnej príslušnosti súdu na prejednanie veci, inak patriacej do právomoci súdov, je neodstrániteľným nedostatkom podmienky konania, ktoré musí mať za následok zastavenie dovolacieho konania (§ 104 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243c O.s.p.).

Z týchto dôvodov o dovolaní odporkyne v časti týkajúcej sa rozhodnutia prvostupňového súdu rozhodol tak, ako je to uvedené v prvom výroku tohto uznesenia.

Pokiaľ ide o dovolanie odporkyne smerujúce proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 31. júla 2009, sp. zn. 8 Co 236/2009, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. V zmysle ustanovenia § 239 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom

potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Dovoláním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nemá znaky vyššie uvedených uznesení. Odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa a vo svojom uznesení nevyslovil, že je proti nemu dovolanie prípustné. V danej veci nejde ani o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia a ani o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení dovolací súd nezistil.

So zreteľom na odporkyňou tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci jej súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv,

ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci nejde.

Z obsahu dovolania odporkyne je zrejmé, že prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. vyvodzuje z toho, že odvolací súd nesprávne právne posúdil odoslanie odporu dňa 22. apríla 2009 faxovým podaním.

Podľa § 172 ods. 1, veta druhá O.s.p. v platobnom rozkaze súd uloží odporcovi, aby do 15 dní od doručenia platobného rozkazu zaplatil navrhovateľovi uplatnenú pohľadávku a trovy konania alebo aby v tej istej lehote podal odpor na súde, ktorý platobný rozkaz vydal.

Podľa § 174 ods. 3 písm. a/ O.s.p. súd uznesením odmietne odpor, ktorý bol podaný oneskorene.

Z obsahu spisu dovolací súd zistil, že platobný rozkaz Okresného súdu Žilina z 25. marca 2009, č.k. 13 Ro 22/2009-14 bol doručený navrhovateľovi 6. apríla 2009 a odporkyňi 7. apríla 2009 (č.l. 15 spisu). Pätnásťdňová lehota zákonom vymedzená na podanie odporu (§ 172 ods. 1 O.s.p.) začala v danom prípade plynúť 8. apríla 2009 a uplynula v stredu 22. apríla 2009, ktorý deň bol riadnym pracovným dňom. Odporkyňa podala odpor proti platobnému rozkazu osobne na súde dňa 23. apríla 2009. Odporkyňou

tvrdená skutočnosť, že odpor odoslala dňa 22. apríla 2009 faxovým podaním však zo spisu nevyplýva. Sporné faxové podanie odporkyne nie je v spise obsiahnuté a samotná fotokópia protokolu odoslaných faxových podaní z faxu JUDr. L. P., predložená odporkyňou, odoslanie predmetného faxového podania, ktorého obsahom mal byť odpor proti platobnému rozkazu, nepreukazuje. Z protokolu faxových podaní JUDr. L. P. tak i Okresného súdu Žilina je zrejmé, že dňa 22. apríla 2009 bolo z faxu JUDr. L. P. na fax Okresného súdu Žilina odoslané podanie v rozsahu 2 strán, pričom odpor podaný odporkyňou osobne na súde dňa 23. apríla 2009 obsahuje 5 strán a teda nemôže ísť o to isté (obsahovo totožné) podanie. Skutočnosť, že predmetné faxové podanie bolo odosielané z faxu JUDr. L. P., hoci odporkyňu v tom čase v konaní nezastupoval, je v tomto prípade právne irelevantná, nakoľko sa nepreukázal obsah odoslaného faxového podania, ktorý by mal pre ďalší postup vo veci rozhodujúci význam.

Dovolací súd preto dospel k záveru, že odporkyňa nepreukázala odoslanie odporu dňa 22. apríla 2009 faxovým podaním a odpor proti platobnému rozkazu podala až po uplynutí lehoty na jeho podanie. Preto súd prvého stupňa postupoval správne, keď tento odpor ako oneskorene podaný odmietol (§ 174 ods. 3 písm. a/ O.s.p.). Rovnako správne postupoval odvolací súd, keď uznesenie prvostupňového súdu ako vecne správne potvrdil. Keďže súdy postupovali v súlade so zákonom, nie je opodstatnené tvrdenie odporkyne, že ich postupom jej bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Pokiaľ ide o námietku odporkyne, že odvolací súd sa nezaoberal jej žiadosťou o odpustenie zmeškania lehoty na podanie odporu z dôvodov hodných osobitného zreteľa, dovolací súd má za to, že v danej veci odvolací súd nepochybil, keď sa uvedenou žiadosťou nezaoberal. Treba súhlasiť s názorom odvolacieho súdu, že odporkyňa tvrdila, že odpor podala včas a že takáto žiadosť o odpustenie zmeškania lehoty v tomto štádiu konania už nemohla byť podaná. Podľa ustanovenia § 58 ods. 1, veta druhá O.s.p. totiž návrh na odpustenie zmeškania lehoty treba podať do pätnástich dní po odpadnutí prekážky a treba s ním spojiť i zmeškaný úkon. Pokiaľ odporkyňa chcela požiadať o odpustenie zmeškania lehoty na podanie odporu, mala túto žiadosť podať spolu s odporom proti platobnému rozkazu a nie až v odvolacom konaní, kedy už takáto žiadosť nemôže byť účinne podaná a preto o nej odvolací súd ani nemohol rozhodnúť. Odvolací súd teda týmto procesne správnym postupom neodňal odporkyňi žiadne procesné právo a tak jej neodňal ani možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovolateľky boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľkou vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Keďže v danom prípade dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O.s.p. prípustné a vady uvedené v § 237 O.s.p. neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odporkyne ako neprípustné podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol.

V dovolacom konaní úspešnému navrhovateľovi vzniklo právo na náhradu trov konania proti odporkyni, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky mu však žiadne trovy dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že nepodal návrh na ich priznanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 4. marca 2010

JUDr. Vladimír M a g u r a, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Adriána Borovská